

ЦИРКЪ

VII

Скитане по пжтищата. Голѣмо представление. Пристигане на полицията. Родителитѣ на Орѣшка намиратъ детето си. Арестуването на директора.

— Орѣшко, — рече чичо Чочо, — защо все гледашъ по пжтя и очитѣ ти сж пълни съ сълзи?

Орѣшко въздъхна и започна да разправя на чичо Чочо какъ е прекаралъ вѣнъ отъ цирка и кжде е намѣрилъ стареца.

— Шшштъ, — рече чичо Чочо и изплашено се огледа наоколо. — Мълчи, моето момче, не виждашъ ли, че директорътъ постоянно обикаля край насъ и все гледа по пжтя. Страхъ го е да не го настигне старецътъ.

Наистина, директорътъ нѣмаше спокойствие, постоянно обикаляше колитѣ, викаше, караше се и сърдитъ изподъ вежди поглеждаше къмъ чичо Чочо и Орѣшко.

Циркътъ вървѣше день и нощъ и никжде не спираше. Минаха край градове, изъ обширни полета и тѣсни проходи презъ високи планини. И чичо Чочо, който толкова години бѣше въ цирка, не познаваше тия пжтища. Измориха се и коне, и хора. Но директорътъ не искаше да чуе за почивка. Той вървѣше все напредъ. На Орѣшко му се струваше, че отиватъ на край свѣта. И всѣки день ставаше все по-тѣженъ, като знаеше колко много се отдалечаватъ отъ мѣстото, кждето се бѣше срещналъ съ стареца.

Най-сетне една вечеръ стигнаха край единъ градъ въ политѣ на една планина. На сутринята директорътъ даде нареждане да разтворятъ и да опънатъ палаткитѣ. Започнаха се приготовленията както въ всѣки другъ градъ. Чичо Чочо съ Орѣшко и Орѣшка, заедно съ маймунката